

Тенардиерица стоеше като замаяна, но тя знаеше, че мъжът ѝ трябва да е зель много пари за чучулигата. Тенардие я повика и усмихнато ѝ каза: ето на—1500 лева.

— Само толкоз ли! прдума тя. Видѣха ѝ се паритѣ малко.

— Наистина, ти имашъ право, каза мъжъ ѝ. Азъ съмъ билъ глупакъ. Дай ми шапката.

Той сграби тритѣ банкноти и изхвъркна извратата, но сбърка пжтя и тръгна на дѣсно. Нѣкои човѣци, които той запита, му казаха, че човѣкътъ съ чучулигата отишли на лѣво. Той бързо се упжти по тази посока, като си говорѣше:

— Явно е, че този човѣкъ е нѣкой милионеръ, а пѣкъ азъ съмъ добитѣкъ. Най-напрѣдъ той даде 1 левъ, сетнѣ 5 лева за чорапи, сетнѣ 25 лева за кукла, най-сетнѣ 1500 лева за онази дрипла. Той би далъ и 15,000 лева, ако се бѣхъ усѣтилъ да му поискамъ. Но азъ ще го стигна.

И ускори крачкитѣ си. Слѣдъ голѣмъ тичъ и лутане Тенардие стигна най-сетнѣ въ една гора. Внезапно той се спрѣ и се удари съ ржка по челото, като човѣкъ, който е забравилъ нѣщо.

— Трѣбваше да си зема пушката, каза той. Да, но ако се върна, тѣ ще избѣгатъ и азъ не мога ги стигна вече.

И той продължи да тича напрѣдъ. Най-сетнѣ настигна пжтниците, които бѣха поседнали да си починатъ. Тенардие се изправи прѣдъ непознатия.

— Моля извинете ме, каза той запѣхтенъ. Азъ дойдохъ да ви повърна хилядата и петстотинъ лева.

Като каза това, той извади и подаваше банкнотитѣ.

Човѣкътъ го изгледа.